Tc 335_03

Εψές ου τα μεσάνυχτα που τα πουλιά λαλούσαν
και τον καημένον το Σωκράτ’ βαριά τον τυραννούσαν
το αχ το βαχ κι αν φώναζε τ’ άκουσε κι αδελφός του.
Τι έχεις βρε Σωκράτη μου βαριά κι αναστενάζεις.
Στην Πόλη είναι η αγάπη μου στο σεβνταλού σοκάκι
κι εμένα δω μου χτύπησαν στην αδεξά μου πλάτη
κι εμένα δω με χτύπησαν στην αδεξά μου πλάτη.
Όταν θα με σηκώσουνε τέσσερα παλικάρια
βάρα το κεφαλάκι σου με πέτρες με λιθάρια
βάρα το κεφαλάκι σου με πέτρες με λιθάρια.
Όταν θα με πηγαίνουνε στης εκκλησάς την πόρτα
τοτές θα βάλεις μια φωνή να μαραθούν τα χόρτα.
Όταν θα με πηγαίνουνε στης εκκλησάς τη μέση
τοτές θα βάλεις μια φωνή κι ο ουρανός να φέξει.
Όταν θα με πηγαίνουνε στο μνήμα να με θάψουν
τοτές θα βάλεις μια φωνή νέοι και γέρ’ να κλάψουν.
Όταν τα κοκαλάκια μου τα μάσουν στο πανέρι
τότες μελαχρινούλα μου να κάνεις άλλο ταίρι.